

1. Бѣ же сынъ ѿгнъ старѣи на селѣ: и ѿкъ градѣи привлѣжисѣ къ дѣмѣ, слыша пѣнїе и лѣки. ст. 25.

2. И призвѣвъ ѿднѣаго ѿ ѿрокъ, вопрошѣше, что оубо сѣѣ сѣтъ; ст. 26.

3. Онъ же рече ѿмѣ, ѿкъ братъ твоѣи прїнде: и заклѣ ѿцъ твоѣи телцѣ оупитѣнна, ѿкъ зарѣва ѿгнъ прїѣтъ. ст. 27.

4. Разгнѣваѣ же, и нехотѣше внїти: ѿцъ же ѿгнъ ишѣдъ молѣше ѿгнъ. ст. 28.

5. Онъ же ѿвѣщѣвъ, рече ѿцѣ: сѣ толѣкъ лѣтъ работѣю тебѣ, и николѣже заповѣди твоѣи престѣпнѣхъ, и мѣ николѣже далъ сѣи козѣте, да со дрѣвнїи своѣими возвеселѣисѣ вѣхъ. Вѣдѣ же сынъ твоѣи сѣи, и задѣи твоѣи и мѣнїе сѣи лѣводѣицами, прїнде, заклѣлъ сѣи ѿмѣ телцѣ питѣмаго. ст. 29—30.

ОТГОВОРЪ-ТЪ НА ОЦА ПО ТОЙЗИ СЛУЧАИ.

1. Онъ же рече ѿмѣ: чѣдо, ты вѣгда со мною сѣи, и вѣдѣ моѣи твоѣи сѣтъ. ст. 31.

2. Возвеселѣитѣжисѣ и возрадѣвати подѣваше, ѿкъ братъ твоѣи сѣи мѣртѣвъ вѣ, и ѿживѣ: и ишѣвалъ вѣ, и ѿвѣтѣсѣ. ст. 32.

ИЗЪАСНѢНІЕ.

а). Намѣренїе-то на тѣхъ прѣтчѣ, или, по-асно да кажѣ, Исѣусъ Христѣи ника да покаже чрезъ неѣ, че много голѣма радѣсть бѣва на неко-то за кой дѣе грѣшникъ, когато сѣ обѣрне пакъ къмъ пѣтѣ исти-ненѣ; и оше (чрезъ неѣ) — да заградн ѣста-та на Фарисѣи-ты; зачѣто рѣтали на Него, че сѣ мѣшѣлъ Той и сѣ грѣшникѣи, конто привѣкѣвалъ къмъ поклѣнїе. А предѣставляемн-ти тѣка три лица—ѿцъ и двѣ сына, означѣвать, спорѣдѣ толкованїе то